

4. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні (нова редакція) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://ms.detector.media/mediaprosvita/mediaosvita/kontseptsiya_vprovadzhennya_mediaosviti_v_ukraini_nova_redaktsiya/
5. Федорів Т. В. Медіаосвіта та медіа-компетентність державних службовців: перспективи розвитку / Т. В. Федорів // Інвестиції : практика та досвід : наук.-практ. журн. – 2013. – № 3. – С. 120–122.

Дяченко В.С.

МОДЕРНІЗАЦІЯ СИСТЕМИ ПІДГОТОВКИ, ПЕРЕПІДГОТОВКИ ТА ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ПОСАДОВИХ ОСІБ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ПОВНОВАЖЕНЬ

Місцеве самоврядування, відображаючи географічні, соціально-економічні, національно-культурні та інші особливості різних територіальних одиниць має давню традицію на території сучасної України. Територіальна громада, як первинний суб'єкт місцевого самоврядування, є саме тим самоврядним соціальним осередком, формування та самодостатнє функціонування якого є передумовою сталого економічного та соціального розвитку держави.

В Україні закладено конституційні засади місцевого самоврядування, ратифіковано Європейську хартію місцевого самоврядування, ухвалено низку базових нормативно-правових актів, що регулюють діяльність органів місцевого самоврядування та визначено службу в органах місцевого самоврядування, як професійну, на постійній основі діяльність громадян України, що має бути спрямована на реалізацію територіальною громадою свого права на місцеве самоврядування.

А відтак, актуалізується проблема модернізації системи підготовки, перепідготовки, підвищення кваліфікації посадових осіб місцевого самоврядування. У статті 8 Закону України “Про службу в органах місцевого самоврядування”(поточна редакція від 11.10.2017 р.) [1] серед основних обов'язків посадових осіб місцевого самоврядування зазначено постійне вдосконалення організації своєї роботи шляхом підвищення професійної кваліфікації. Національна система підготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації в Україні формує коло спеціалістів для органів місцевого самоврядування.

До державної системи підготовки, насамперед, належать такі інституції: Національна академія державного управління при Президенті України (далі – НАДУ) та її регіональні інститути. Зокрема, інтенсивною та ефективною є навчально-методична та наукова діяльність викладацького складу Дніпропетровського регіонального інституту державного управління НАДУ при Президенті України щодо аналізу стану, ідентифікації проблем та перспектив розвитку об'єднаних територіальних громад. Лише серед останніх публікацій варто виокремити: монографію “Управління стратегічним розвитком об'єднаних територіальних громад: інноваційні підходи та інструменти” (за загальною та науковою редакцією С. М. Серьогіна та Ю. П. Шарова), Звіт про соціологічне дослідження “Перспективи розвитку об'єднаних громад у Дніпропетровській

області” (уклад. Н. А. Липовська, С. А. Могильний), “Добровільне об’єднання територіальних громад: зміст та алгоритм проходження основних етапів” (В. М. Дрешпак, Н. А. Липовська), “Передумови створення фінансової основи самодостатніх територіальних громад” (Т. А. Крушельницька), “Формування нової системи надання адміністративних послуг в умовах децентралізації” (Т. В. Маматова) тощо.

Працівниками відділу підвищення кваліфікації Львівського регіонального інституту державного управління НАДУ при Президентові України проведено науково-дослідні роботи: “Організаційно-економічні та правові механізми забезпечення сталого розвитку територіальної громади”, “Роль зв’язків з громадськістю у забезпеченні стійкого розвитку територіальної громади” та проводяться одноденні виїзні навчальні семінари на тему “Ресурси розвитку територіальних громад” для посадових осіб місцевого самоврядування Львівської області.

У період з 6 по 8 листопада 2018 року в Одеському регіональному інституті державного управління НАДУ при Президентові України було організовано та проведено короткостроковий тематичний семінар “Питання соціально-економічного розвитку території в умовах сучасних реформ”.

Традиційними є заходи у Харківському регіональному інституті державного управління НАДУ при Президентові України, серед яких: “Розвиток територіальних громад – запорука ефективної держави”, “Децентралізація як умова побудови ефективного публічного урядування” та ін.

Вагому допомогі територіальним громадам надають громадські організації, серед яких Асоціація міст України (<https://www.auc.org.ua/>), яка згідно з п. 2.2.5 свого Статуту організовує на договірних засадах експертизи з правових, економічних, фінансових та інших питань та надає консультативні послуги територіальним громадам, зокрема 30 листопада 2018 року розпочато дистанційний курс “Гендерно орієнтоване бюджетування для розвитку громад”; здійснено друге оновлене видання “Практичного посібника з питань організації роботи органів місцевого самоврядування об’єднаних територіальних громад”.

Навчальний посібник “Місьцеве самоврядування в умовах децентралізації повноважень” (2017 р.) підготовлено як текстову версію до навчальної дисципліни “Децентралізація та розвиток місцевого самоврядування” і апробовано у НАДУ та на тренінгах, які проводить ГО “Інститут громадянського суспільства” (<https://www.csi.org.ua/>) для посадових осіб місцевого самоврядування, депутатів місцевих рад та активістів об’єднаних територіальних громад.

19 жовтня 2018 року в селі Хоружівка Недригайлівського району Сумської області розпочав роботу перший в Україні Центр сприяння розвитку об’єднаних територіальних громад Державної служби зайнятості.

Децентралізація надає можливість кожному громадянину брати участь у формуванні стратегії місцевого розвитку, що зумовлює підвищення добробуту населення об’єднаних територіальних громад, ефективності розвитку місцевої економіки, а відтак, сталому економічному розвитку України.

Список використаних джерел

1. Закон України “Про службу в органах місцевого самоврядування” від 7.06. 2001 р. № 2493-III (поточна редакція від 11.10.2017 р.)Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2493-14>.

Дяченко Н.П.

ПУБЛІЧНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ УКРАЇНИ: СТАН ТА МЕХАНІЗМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ

Відповідно до Конституції України (частина 2 статті 41) передбачено право кожного володіти, користуватися і розпоряджатися результатами своєї інтелектуальної та творчої діяльності та, згідно з частиною 2 статті 54, громадянам гарантується свобода літературної, художньої, наукової творчості, захист інтелектуальної власності, їх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної діяльності.

Стратегією сталого розвитку “Україна-2020” [2], схваленою Указом Президента України від 12 січня 2015 р. № 5, з метою впровадження в Україні європейських стандартів життя та виходу України на провідні позиції у світі, передбачено проведення реформи захисту інтелектуальної власності (вектор безпеки). Відповідно до Програми діяльності Кабінету Міністрів України, схваленої постановою Верховної Ради України від 14 квітня 2016 р. № 1099-VIII з метою створення оптимальної, якісної та ефективної державної системи правової охорони інтелектуальної власності, здатної сформулювати, реалізувати прозору публічну модель подолання існуючих викликів та ризиків і запропонувати дієві інструменти забезпечення ефективності сфери інтелектуальної власності, розроблена Концепція реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні [1]. Водночас, за даними Міжнародного альянсу інтелектуальної власності, Україна у 2016 році посіла перше місце в рейтингу країн, в яких найчастіше порушують права інтелектуальної власності.

Це вказує на нагальну потребу модернізації механізмів державного управління у сфері інтелектуальної власності (далі – ІВ), яка включає в себе національне законодавство, як сукупність правових положень, на підставі яких будь-яка особа набуває, реалізує та захищає свої права, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної, творчої діяльності (нормативна база), державні та судові органи, наділені відповідними повноваженнями в сфері ІВ, наукові та освітні установи, громадські організації та інші структури, що беруть активну участь в реалізації державної політики у цій сфері та вирішенні широкого кола завдань з надання правової охорони, управління, реалізації та захисту прав ІВ (інституційна база), елементи та відносини, що забезпечують й підтримують на відповідному рівні функціонування системи (інфраструктура), а також користувачів цієї системи.

З метою забезпечення ефективності механізмів державного управління у сфері ІВ України необхідно в навчальні програми Центрив підвищення кваліфікації державних службовців органів державної влади та посадових осіб органів місцевого